mõda. Karro istus wankril ja piddas kahhe käppaga kutspokki küljest kinni, ja nenda läksid hobbused tulliſe kiruga koeo ja otſe talli. Karro olli agga ſelle rutto ſõido pärraſt wägga uimaſeks ſanud, ommeti ei olnud temma ihho terwiſel wigga.

Et pois ja karrotantſitaja järrele tullid, on muidogi teada ja kas neid ſelle eeſt kideti woi laideti, ei tea meie ka mitte.

Kül ſeal karro mõnda mõtles
Mis ka pärraſt wälja ütles:
„Teiſeks lähhäb ilma luggo,
„Nüüd ka ſõidab meie ſuggo
„Ruttuſt mõiſad, küllad lähbi,
„Kas ſe meile nüüd teeb hähbi?
„Ollen ilmas mõnda näinud,
„Maad ja liñnad lähbi käinud,
„Nüüd ka posti-wankre ſees
„Istuſin kui uhke mees!
„Kuſt mo wanker mõda lendas,
„Mõnni mees ſeal mütſi tõmbas,
„Mõtles: ſe on ſuur mees,
„Kes ſiin ſõidab wankre ſees! —
„Waatke wennad! Wändra metſaſt,
„Kuulge liñnud pude otſaſt:
„Et mo ſõit on käinud rutto,
„Tewad rahwas paljo jutto!"

Paris ja Parradis.

Üks rikkas naesterahwas Sakſamaal, kelle eſſimenne mees olli ärra ſurnud ja jälle teiſele mehhele läinud, juhtus ühhel päwal üksi koeo, kui üks kaltſus ridis reiſi-ſel ſiſſe astus ja nattukeſt leiba pallus. Naesterahwas olli lahke innimenne, küſſis ühte ja teiſt järrele, ja wimaks ka ſedda, kuſt ta tulnud ja kuhho ta lähhäb? Wõeras kostis: „Pariſiſt tullin ja Pariſi lähhän jälle taggaſi."

„Woi Parradiſi!" hüdis naene rõmo pärraſt, kes wahhet ei teadnud tehha, mis Paris — ſe on Prantſusſema pealin — ehk Parradis olli. Kas olled minno õnniſt meeſt ka näinud? Kuidas temma käſſi ſeal käib?"